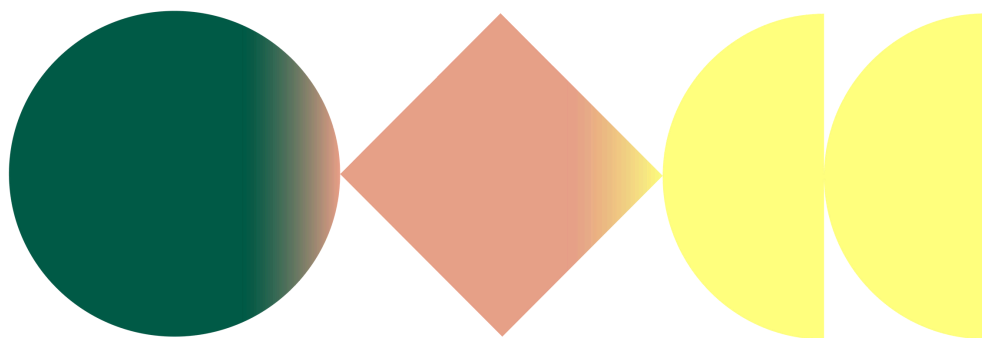

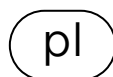
Alliance: a student perspective on unity and heritage

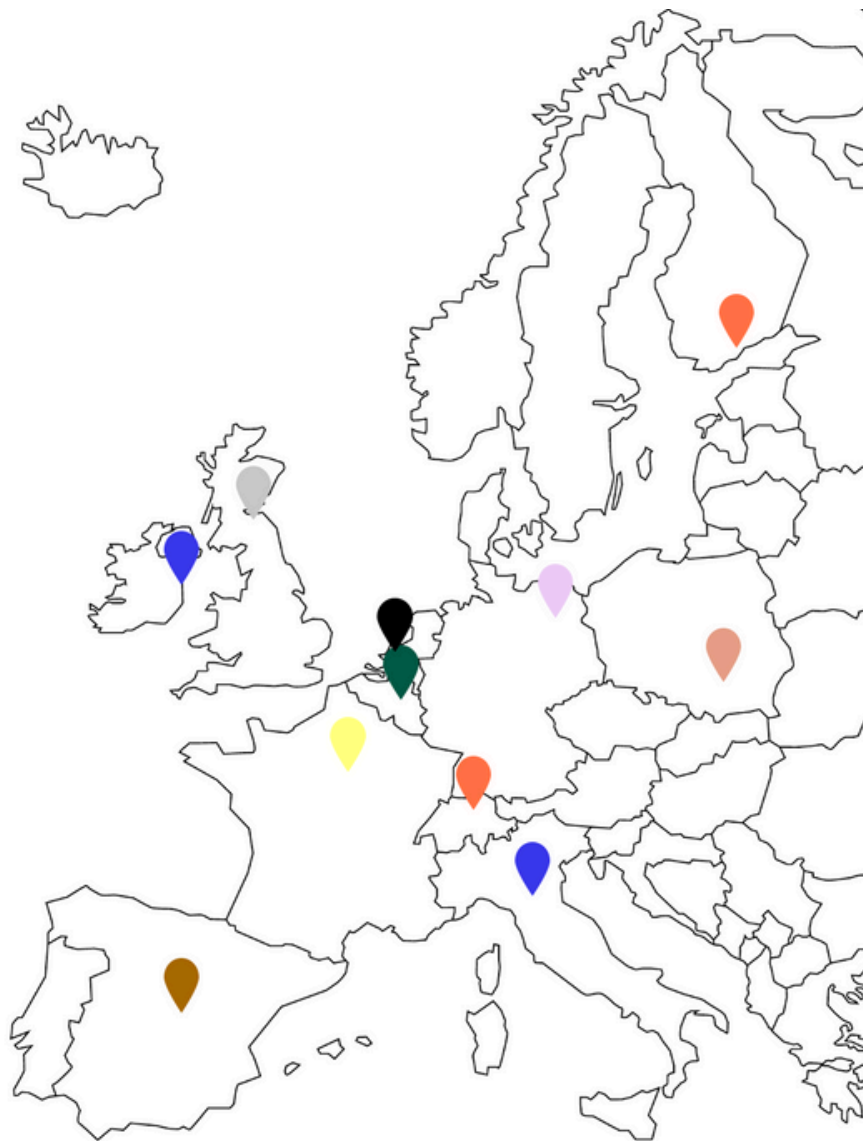
Una Europa Student Visual Art
Contest 2025

Co-funded by
the European Union

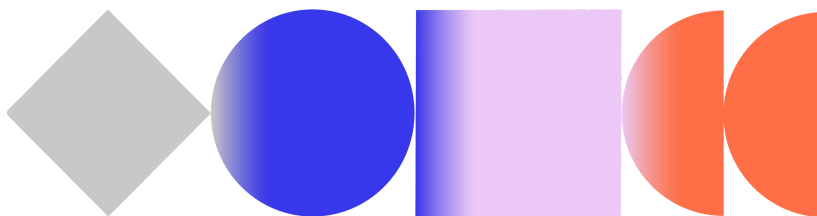
Jedenaście wiodących europejskich uczelni badawczych zjednoczyło się w celu stworzenia związku uniwersytetów Una Europa. Nasze instytucje kształcą obywateli Europy od prawie 1000 lat. Razem uczymy ponad 500 000 studentów. Nasza społeczność akademicka sięga 100 000, a liczba uczących się w trybie zdalnym kilku milionów. Una Europa dąży do stworzenia uniwersytetu przyszłości - prawdziwie europejskiego międzyuczelnianego środowiska, budowanego na potencjale i mocnych stronach swoich partnerów.

Spis treści

O konkursie...	5
The Writing's On The Wall UCD I miejsce Aoife Joy Keogh	7
How did I get here? UNIBO I miejsce Caterina Bagioni	9
A Living Heritage UoE I miejsce Cristina García Arranz	11
Juureton HY I miejsce Priya Chakravartty	13
Bez tytułu UJ I miejsce Yana Sheludyakova	15
Still Life in a Residence Hall's Common Room KUL I miejsce Laetitia Van Hecke	17
What is the plural of home? UCM I miejsce Aruzhan Tagayeva	19
Visage aux mille visages P1PS I miejsce Quentin Manigler	21
Bez tytułu UZH I miejsce Jona Biba	23
Bez tytułu UNIBO II miejsce Zsófia Ballér	26
Of Dreams and Gravity' UoE II miejsce Agatha Wren Shepherd-Jones	28
Everyone learns from mistakes HY II miejsce Sinyoung Kim	30
Bez tytułu UJ II miejsce Alejandra Marcela Restrepo Urueta	32
A living heritage: Justus Lipsius College KUL II miejsce Anna Durnez	34

From Roots to Resonance: A Living Alliance/ Hasta la raíz: Una alianza viva UCM II miejsce	36
Catherine Jemely Yépez González	
Journey to Unity: Journey through Heritage P1PS II miejsce	38
Zakaria Abyaa	
Roots of the Alliance UNIBO III miejsce	41
Sofii Vnukova	
An Architect's Atlas UCD III miejsce	43
Agata Koniarska	
Alien HY III miejsce	45
Saimi Ristimella	
Bez tytułu UJ III miejsce	47
Aleksandra Dziwińska	
A Home for All Seasons KUL III miejsce	49
Mathilde Turner	
Unseen UCM III miejsce	51
Oriana Vilorio	
Uznania	53

Wszystkie prace artystyczne przedstawione w tej broszurze są wyłączną własnością ich autorów i nie mogą być w jakikolwiek sposób reprodukowane bez ich uprzedniej zgody.

O konkursie...

W jaki sposób własna droga uniwersytecka odnosi się do naszego dziedzictwa?

Jakie wspólne dziedzictwo łączy nasze uniwersytety?

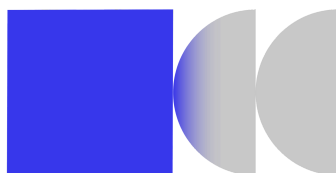
Jak studenci postrzegają dziedzictwo i jedność w kontekście uniwersytetów? Jak wpływa to na ich własne doświadczenia?

Takie pytania stanowią punkt wyjścia dla prac zaprezentowanych w Una Europa Student Visual Art Contest 2025, którego otwarty temat, „*Alliance: a student perspective on unity and heritage (Sojusz: studencka perspektywa jedności i dziedzictwa)*”, przyniósł wiele różnych interpretacji studentów z różnych części Europy i spoza niej.

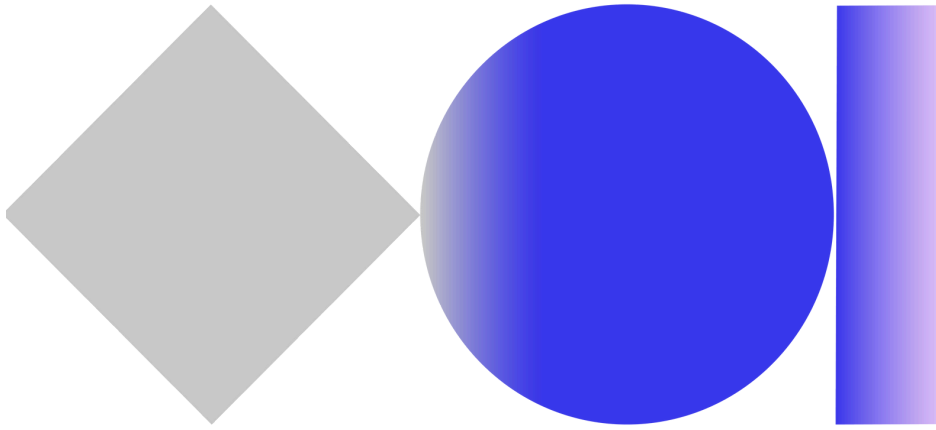
Niektóre z wybranych dzieł potraktowały słowa *alliance* i *unity* dosłownie, ukazując połączenia między naszymi uniwersytetami poprzez więzi historyczne albo własne doświadczenia mobilności i współpracy. Inne przyjęły perspektywę bardziej introspektywną, stawiając pytania o istotę uniwersytetu i podkreślając rolę naszego osobistego dziedzictwa, własnych korzeni i poczucia przynależności w środowisku akademickim, które kształtują nasze uniwersyteckie ścieżki.

Niniejsza broszura jest płódem tej różnorodności, celebracją wielu punktów widzenia. Zorganizowany przez Una Europa Student Local Task Forces, w ramach Una Europa Student Award, konkurs plastyczny zaangażował liczne osoby w różnych naszych uniwersytetach. W tej broszurze zebrano nagrodzone i wyróżnione prace, wybrane przez lokalne jury złożone z wykładowców, pracowników i studentów w każdej z uczelni podczas drugiego semestru roku akademickiego 2024–2025. Nagrodzone dzieła odbędą również podróż dalej, będą prezentowane na wystawach w całej Una Europa w latach 2025–2026.

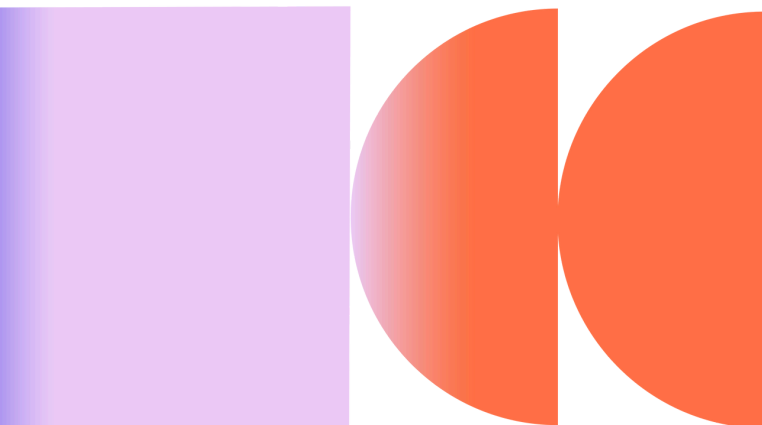
Zapraszamy do przeglądania tej broszury, odwiedzania naszych wystaw i czerpania inspiracji z historii, perspektyw i talentu studentów Una Europa, by zastanowić się, w jaki sposób ich różnorodne przesłania mogą rezonować z Twoim własnym życiem i doświadczeniami.

[Przeczytaj ogłoszenie konkursu](#) ↗

I Miejsce

The Writing's On The Wall

(Znaki na murze)

Cyfrowe dzieło fotograficzne

Aoife Joy Keogh | UCD I miejsce

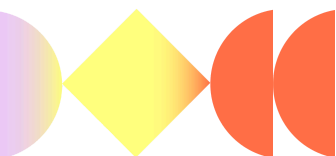
Doktorantka w dziedzinie Edukacji i Uczenia się przez całe życie na University College Dublin (UCD)

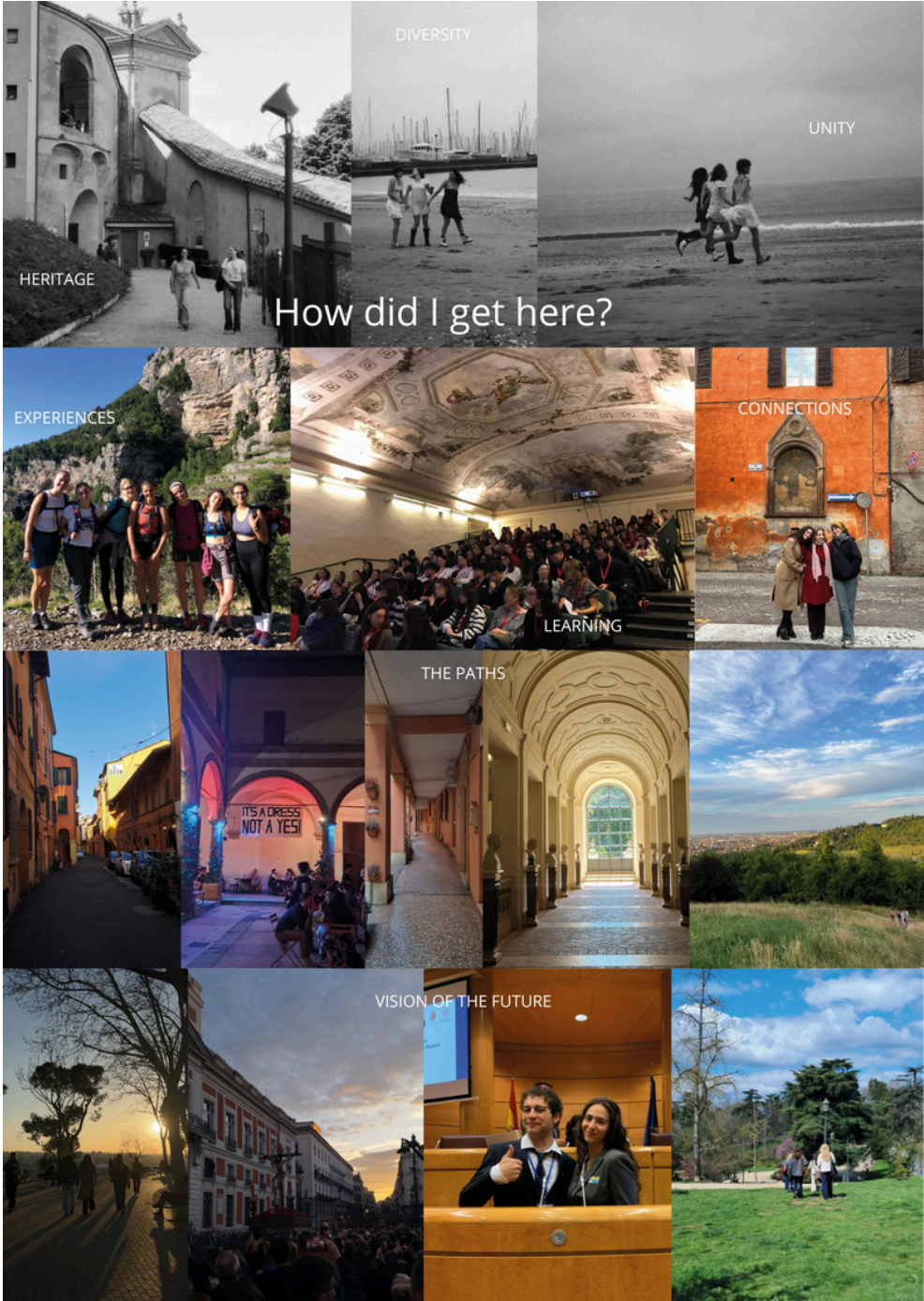
Ta praca bada złożoną interakcję między narracjami historii instytucjonalnych a naszymi osobistymi tożsamościami kulturowymi i dziedzictwem oraz ostatecznie pokazuje, jak te elementy mogą wzajemnie się wzbogacać poprzez jedność i sojusze. Fotografia przedstawia grupę kobiet na kampusie uniwersyteckim, swobodnie poruszających się w swoim otoczeniu podczas świętowania ukończenia studiów. Młoda dziewczyna biega radośnie z prawniczą peruką na głowie, symbolem statusu i władzy. Wygląda na to, że absolwentka ukończyła prawo. Swoboda i radość, z jaką prezentują się osoby na zdjęciu, kontrastują z sentymentem tekstu stanowiącego tło tej pracy. Tekst pochodzi z [Oświadczenia Rady Trinity College Dublin z 1895 roku na temat edukacji kobiet](#)⁷. W oświadczeniu wymieniono potencjalne „skandale”, „nadużycia” i „pokusy”, które mogłyby wyniknąć z dopuszczenia studentek do przestrzeni uniwersyteckiej. Dzięki zjednoczonemu działaniu i protestom wytyczono ścieżkę, dzięki której kobiety dziś mogą rozwijać się w środowisku uniwersyteckim.

Zdjęcie to zostało zrobione w dniu ukończenia studiów mojej matki ponad 20 lat temu, gdy byłam małym dzieckiem. Wychowywałam się w północnej części Dublina w mieście, przez samotną matkę czwórki dzieci. Mieć możliwość, aby studiować na poziomie doktoranckim, było czymś, co jako dziecko z mojej okolicy, borykającej się z problemami społecznymi, takimi jak uzależnienia, bezrobocie i niskie wskaźniki ukończenia szkoły, nigdy bym sobie nie wyobraziła. Byłam świadkiem, jak moja matka wróciła do edukacji jako dojrzała studentka dzięki programowi dostępu do uniwersytetu dla osób doświadczających znaczących trudności społeczno-ekonomicznych. Następnie studiowała prawo i została wykwalifikowaną prawniczką. Obserwując, jak moja matka zdobywa wykształcenie wyższe w obliczu poważnych wyzwań społecznych i finansowych, pozwoliło mi uwierzyć, że także dla mnie jest to możliwe.

Ta praca pokazuje, jak przestrzeń uniwersytecka może być potężnym narzędziem umożliwiającym jednostkom realizację swojego potencjału, a jednocześnie uświadamia tym, którzy postrzegają ją inaczej, że niektóre grupy historycznie były z tej przestrzeni wykluczone. Daje nam także możliwość zastanowienia się: kto dziś ma prawo zajmować przestrzeń uniwersytecką? Jakie grupy wciąż są

systemowo wykluczane? Moje osobiste dziedzictwo i różnorodne doświadczenia edukacyjne ilustrują, w jaki sposób przestrzeń uniwersytecka zmieniła się poprzez historii akademii. Jasne jest, że tylko poprzez docenianie unikalnego dziedzictwa kulturowego i jednocześnie się z osobami o doświadczeniach różniących się od naszych, możemy tworzyć przestrzeń dla prawdziwych sojuszy tożsamości w środowisku uniwersyteckim.

How did I get here?

HERITAGE

DIVERSITY

UNITY

EXPERIENCES

CONNECTIONS

LEARNING

THE PATHS

VISION OF THE FUTURE

IT'S A DRESS
NOT A YES!

How did I get here?

(Jak się tu znalazłam?)

Kolaż

Caterina Bagioni | UNIBO I miejsce

Studentka programu Joint Bachelor of Art in European Studies (BAES) z Una Europa na Alma Mater Studiorum - Università di Bologna (UNIBO)

Moja praca przedstawia całą moją uniwersytecką drogę poprzez zdjęcia, które ukazują najważniejsze wartości i chwile mojego życia akademickiego. Bolonia dała mi tak wiele cennych lekcji, a ulice, które przede mną otworzyła i którymi kroczyłam, doprowadziły mnie do miejsca, w którym znajduję się teraz. Bolonia pokazała mi, jak dziedzictwo, jedność i różnorodność kształtują wizję i perspektywę. Pierwsze trzy zdjęcia, wykonane przez moją przyjaciółkę Wiktorię Najgebauer w styczniu i maju 2024 roku, pokazują dla mnie, jak ważne jest poznawanie historii miejsca, w którym żyjemy, aby móc zrozumieć dzisiejszą opowieść. Dziewczyny na zdjęciach to ja, moja fińska przyjaciółka Karin oraz moja polska przyjaciółka Maria. Poznałyśmy się w auli mojej Alma Mater i od tamtej pory dzielimy wspólne wspomnienia. Nasze kultury wzbogacają nas w wiedzę i zainteresowania, które przekazujemy ukochanym ludziom. Pierwsze zdjęcie przedstawia klasyczny symbol Bolonii – San Luca. Zdjęcia nad morzem pochodzą z mojego rodzinnego miasta Rawenny i symbolizują moje korzenie oraz to, w jaki sposób dzielę się nimi z najbliższymi. Dzięki Alma Mater miałam okazję poznać wspaniałych ludzi, przeżyć twórcze doświadczenia, budować relacje i uczyć się o świecie wokół mnie. Moimi przyjaciółmi na zdjęciach są: Wiktoria, Karin, Maddalena, Jean, Martyna i Maria.

Obecnie studiuje na Uniwersytecie Complutense, gdzie buduję swoją przyszłość, tworzę nowe związki oraz odkrywam nowe kultury i miejsca. Na zdjęciach pokazuję moje doświadczenia z symulacji Parlamentu Europejskiego na UCM, hiszpańską kulturę, którą poznaję każdego dnia, oraz ulice, którymi codziennie spaceruję, a które symbolizują moją ścieżkę zawodową i rozwój osobisty. Czasami bardzo istotne jest, by zastanowić się, jak znaleźliśmy się w miejscu, w którym jesteśmy teraz, ponieważ nasza droga nie sprowadza się jedynie do osiągnięcia celu, ale uczy nas codziennie istotnych lekcji. Powinniśmy przywiązywać większą wagę do samej drogi, do codziennych małych chwil i drobnych kroków w stronę przyszłości. Moja praca podkreśla przyjaźń, kulturę i doświadczenie.

A Living Heritage (Żywe dziedzictwo)

Fotografia artystyczna na włóknie na gałęzi drzewa

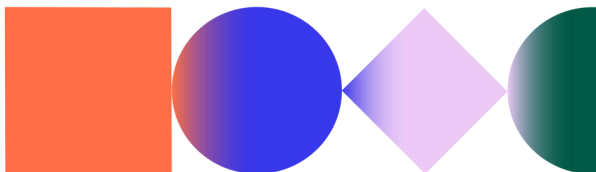
Cristina García Arranz | UoE I miejsce

Studentka studiów magisterskich z zakresu Studiów Azji Wschodniej ze specjalizacją w Chinach na Uniwersytecie w Edynburgu (UoE)

Inspiracją mojej pracy jest moja wizja o uniwersytet jako miejsca z bogatym dziedzictwem kulturowym, które nieustannie ewoluuje. Aby to zilustrować, postanowiłam stworzyć drzewo i nadać symboliczne znaczenie każdej z jego części.

Po pierwsze, korzenie (na dole po lewej) symbolizują głębokie historyczne fundamenty Uniwersytetu w Edynburgu, założonego w 1582 roku. Po drugie, pień (po lewej) reprezentuje społeczność uniwersytecką, której różnorodność pochodzenia, kultur, tożsamości i doświadczeń nadaje uczelni życie i kolor. Po trzecie, gałęzie przedstawiają różne dyscypliny naukowe nauczane i badane na uniwersytecie, z których każda rozwija się i rozgałęzia w wielu kierunkach. Po czwarte, zielone liście symbolizują osoby tworzące społeczność uniwersytecką, ich różne odcienie zieleni obrazują nieustanną odnowę społeczności w miarę przychodzenia i odchodzenia kolejnych jednostek. Po piąte, czerwone kwiaty symbolizują momenty rozkwitu potencjału i osiągnięć społeczności uniwersyteckiej. Po szóste, owoce w ciemnozielonym kolorze reprezentują wkład społeczności uniwersyteckiej w świat. Na koniec, sieć pajęczna utkane na jednej z gałęzi (u góry po prawej) symbolizuje złożoną sieć połączeń powstających wewnątrz i na zewnątrz społeczności uniwersyteckiej.

Podsumowując, bycie częścią Uniwersytetu w Edynburgu oznacza bycie częścią żywego dziedzictwa.

Juureton (Bez korzeni)

Olej na płótnie (39,9 × 37,2 cala)

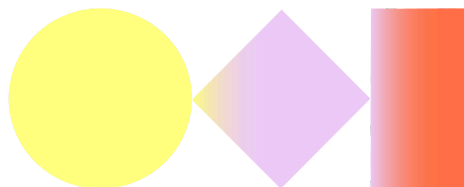
Priya Chakravartty | HY I miejsce

Studentka programu magisterskiego Współczesne Społeczeństwa na Uniwersytecie Helsińskim (HY)

„Juureton”, mój obraz olejny odzwierciedla osobistą podróż przemiany tożsamości jako międzynarodowej studentki z Bengal w Indiach, mieszkającej i studiującej w Finlandii. Kiedy przyjechałam do Helsinek na studia magisterskie, byłam jedną z nielicznych osób z mojego kraju. Zmiana otoczenia wywołała we mnie głęboką przemianę. Przez wiele miesięcy czułam się zawieszona pomiędzy dwoma światami, próbując odnaleźć się w nowej przestrzeni akademickiej i kulturowej, a jednocześnie trzymając się swoich korzeni w domu.

To poczucie „pomiędzy”, niemożność pełnego przynależenia do któregośkolwiek miejsca, było zarówno dezorientujące, jak i kształtujące. Obraz jest autoportretem, na którym przedstawiam siebie w studenckim kombinezonie, symbolizującym moją tożsamość w fińskim życiu uniwersyteckim, gdy spoglądam na swoje odbicie w kurtki – stroju, który nosiłam na zajęciach na uniwersytecie w Kalkucie. Rama obrazu nawiązuje do gipsowych motywów z głównego budynku Uniwersytetu Helsińskiego, wplatając lokalne dziedzictwo w moją osobistą historię.

Poprzez ten obraz badam ideę sojuszu, nie tylko między narodami czy instytucjami, lecz także w obrębie samego „ja”. Obraz staje się mostem łączącym kultury, tożsamości i emocje, wyrażając to, że dziedzictwo nie jest czymś statycznym, lecz stale negocjowanym w naszej codzienności jako studentów w połączonej Europie.

Bez tytułu

Kolaż cyfrowy

Yana Sheludyakova | UJ I miejsce

Studentka licencjatu na kierunku Europeistyka na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (UJ)

Moja ilustracja jest cyfrową eksploracją jedności i dziedzictwa w ramach sojuszu uniwersytetów Una Europa. Jej ideą było odnalezienie powiązań pomiędzy różnorodnymi i unikalnymi dziedzictwami kulturowymi, wyrażonymi poprzez wzory tradycyjnych rzemiosł, a współpracą naukową, reprezentowaną przez projekty badawcze, wynalazki oraz, przede wszystkim, uczonych, którzy ukształtowali Europę, w której dziś żyjemy.

Każdy uniwersytet, jego studenci i badacze, wniósł wkład w różne dyscypliny i dziedziny nauki. Rozpoczęłam od Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie studiuje, i jednej z jego najbardziej ikonicznych postaci – Mikołaja Kopernika.

Podczas pobytu w Bolonii Kopernik współpracował z Domenico Marią Novarą i udoskonalił swój heliocentryczny model Układu Słonecznego, który całkowicie zmienił nie tylko obraz fizyki i astronomii, ale także sposób, w jaki postrzegamy siebie we wszechświecie.

Sto lat później Karol Kluzjusz, profesor Uniwersytetu w Lejdzie, zrewolucjonizował botanikę i sprowadził tulipany do Europy. Wzorując się na Ogrodzie Botanicznym w Lejdzie, Jardin des Plantes w Paryżu stał się centrum wymiany taksonomicznej. „Ojciec prawa międzynarodowego”, Hugo Grocjusz, oparł swoją fundamentalną pracę „*De iure Belli ac Pacis*” na podstawie prawa rzymskiego oraz praktykach wybitnych jurystów, takich jak Andreas Gaill.

Korespondencja pomiędzy Josephem Blackiem a Antoinem Lavoisierem doprowadziła do odkrycia prawa zachowania masy, fundamentu współczesnej chemii. Współpraca Alberta Einsteina i Maxa Plancka także nieodwracalnie zmieniła fizykę nowoczesną. Absolwent Uniwersytetu w Helsinkach, Yrjö Väisälä, oraz Jan Oort, który pracował w obserwatorium Uniwersytetu w Lejdzie, byli jednymi z najwybitniejszych astronomów XX wieku, którzy rozwijali optykę, umożliwiając przyszłym naukowcom kontynuację odkryć poza Ziemią.

W latach 60. XX wieku współpraca badaczy z Uniwersytetu Complutense w Madrycie i Uniwersytetu w Edynburgu przyczyniła się do rozwoju genetyki i embriologii, a trzy dekady później najlepsi prawnicy z Leuven i Lejdy wspólnie pracowali nad prawem unijnym i Traktatem z Maastricht. Dziś jedenaście europejskich uniwersytetów łączy się w sojuszu Una Europa poprzez takie obiecujące projekty jak Future UniLab.

Sojusz Una Europa to nie tylko sieć instytucji, lecz przede wszystkim ludzie i idee, które łączą indywidualną tożsamość kulturową we wspólną siłę współpracy naukowej. Ta ilustracja jest przypomnieniem dla studentów o ważności wspólnego dziedzictwa oraz inspiracją do odnalezienia w sobie odwagi dla przyszłych wartościowych współprac – tak jak czynili to ci, którzy byli przed nami.

Still Life in a Residence Hall's Common Room

(Martwa natura w miejscu spotkań akademika)

Cyfrowa ilustracja

Laetitia Van Hecke | KUL I miejsce

Studentka programu Joint Bachelor of Art in European Studies (BAES) z Una Europa na uniwersytecie KU Leuven (KUL)

„*Still Life in a Residence Hall's Common Room*” to praca zainspirowana uniwersalnym doświadczeniem wspólnego posiłku, szczególnie w kontekście życia studenckiego. Relacja międzyludzka, jaka tworzy się między studentami, którzy przynoszą jedzenie po długim dniu zajęć, jest czymś, co jednoczy nas wszystkich we wspólnocie Una Europa.

Oddając hołd tradycji artystycznej Niderlandów, inspirowałam się martwymi naturami mistrzów takich jak Pieter Claesz, Jan Brueghel (Starszy) czy Clara Peeters i ich umiejętnością zatrzymywania chwili w czasie, opowiadania historii jednym obrazem – często poprzez przedstawienie jedzenia, podobnie jak w mojej ilustracji.

Na stole wybrałam elementy symbolizujące różne kraje tak jak Belgię, moje miejsce urodzenia i siedzibę KU Leuven, poprzez stożki frytek, czy Włochy poprzez pizzę. Chleb, sałatka i owoce są stosunkowo uniwersalne, zapraszając do stołu ludzi z różnych stron świata i czyniąc go skrzyżowaniem kultur.

Innym zajęciem, które ucieleśnia jedność i dziedzictwo kulturowe, a które dzieje się przy stole, są gry planszowe. Zawsze lubiłam gry planszowe i karciane z przyjaciółmi czy rodziną, bo to zabawny i angażujący sposób budowania więzi. Przy tym stole toczy się właśnie partia gry w „Prezydenta”; zostaniemy więc przy stole chwilę dłużej, by zobaczyć, kto wygra.

[aelvee.art](https://www.aelvee.art) ↗

What is the plural of home?

(Jaka jest liczba mnoga od domu?)

Cyfrowe dzieło sztuki w technice mieszanej

Aruzhan Tagayeva | UCM I miejsce

Studentka programu Joint Bachelor of Arts in European Studies (BAES) z Una Europy na Uniwersytecie Complutense z Madrytu (UCM)

Pochodząc spoza Europy, wybór programu Una Europa's BAES nie był romantycznym skokiem w nieznaną - to była strategiczna decyzja. Studiowanie Unii Europejskiej w sercu jej instytucji obiecywało solidne podstawy akademickie. A jednak nie mogłam przewidzieć, że właśnie w tym odległym miejscu zacznę na nowo odnajdywać samą siebie.

Moje dziedzictwo kulturowe jest kompleksowe. Dziewczyna o nomadycznych korzeniach, wychowana przez silne kobiety i ukształtowana przez cichy ciężar postkolonialnej traumy. Moja dusza należy do rozległych stepów i niewzruszonych sylwetek gór Ałatau w regionie Ałmaty w Kazachstanie. A jednak dzięki tej akademickiej drodze zrozumiałam, że dziedzictwo nie jest czymś zamrożonym w czasie - to coś, co rośnie. To coś, co wciąż zbieram i noszę ze sobą.

Moim zgłoszeniem jest fotografia digitaly zilustrowana, którą zrobiłam w Leuven 8 października 2023 roku, podczas mojego pierwszego semestru na KU Leuven. Uchwyciłam znajomy łuk Bondgenotenlaan – ulicy, którą przeszłam tysiące razy – o zachodzie słońca. Odwrócone do góry nogami miasto odbija się jak pasmo gór Ałatau: mój własny wizualny most między przeszłością a teraźniejszością. Dodałam także frazę „*home away from home away from home*”, aby wyrazić warstwowe poczucie przynależności i oddalenia. Leuven – kto by pomyślał! – stało się teraz drugim domem, a jednak to poczucie „bycia daleko” ugruntowuje moją tożsamość i otwiera mnie na to, kim się staję.

Na mojej drodze w Una Europa zaczęłam dostrzegać jedność i dziedzictwo jako pojęcia, które się wzajemnie uzupełniają i wzbogacają. Odnajdywałam części siebie w rozmowach z innymi studentami z Kazachstanu przy herbacie późną nocą. W przyjaciółtach z Azerbejdżanu, odkrywając wspólne tureckie korzenie podczas obchodów święta Nauryz w Brukseli. W sesjach nauki, gdy z moją estońską przyjaciółką dyskutowaliśmy o ideologiach i kontynentach. W tańcu do rytmów flamenco, w których zakochałam się niedawno, tańcząc w swoim pokoju w Madrycie po zajęciach. W językach, którymi mówiłam – kazachskim, rosyjskim, koreańskim, angielskim, niemieckim – traktowanych nie jako

narzędzia, lecz jako nośniki pamięci, więzi i przynależności. To właśnie te fragmenty i drobiazgi teraz mnie definiują.

Akademia stała się mostem. I dzięki niej zrozumiałam, że to wspólne doświadczenie – ci ludzie, miejsca i perspektywy – nie tylko kształtują mój światopogląd. One stają się częścią mojego dziedzictwa.

Visage aux mille visages

(Twarz tysiąca twarzy)

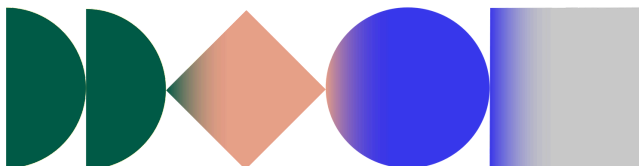
Kolaż na papierze

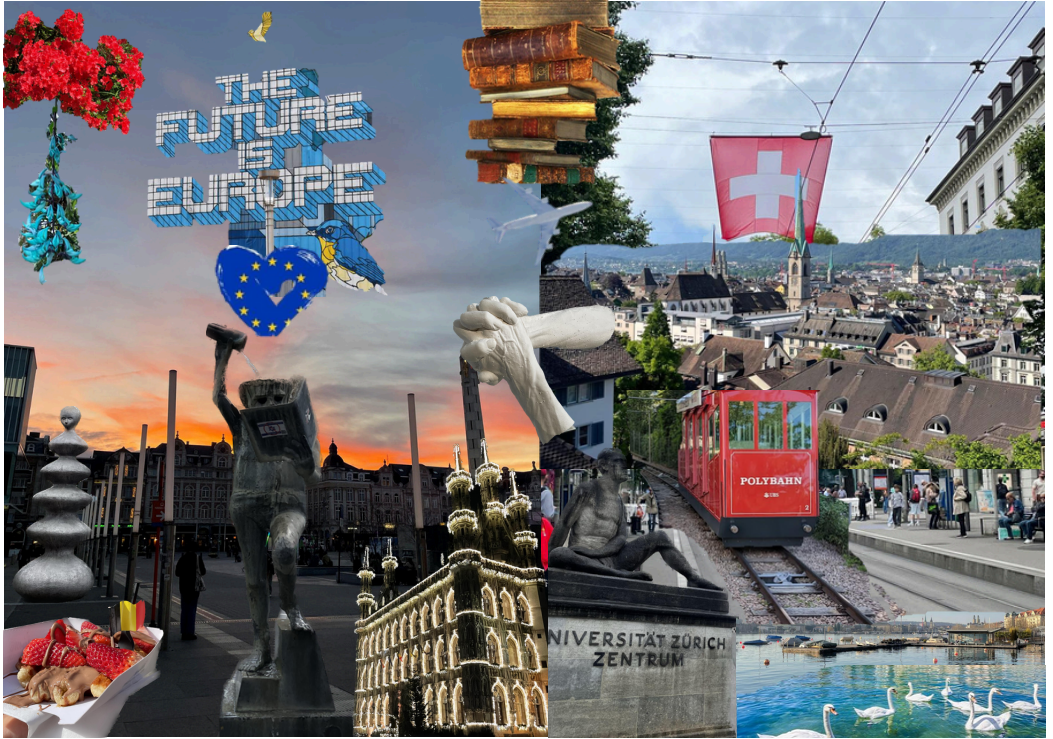
Quentin Manigler | P1PS I miejsce

Student licencjacki nauk politycznych na Uniwersytecie w Paryżu 1 Panthéon-Sorbonne (P1PS)

Poprzez tę „Visage aux mille visages” chciałem kwestionować nasz związek z tożsamością — tożsamością, która podobnie jak nasza kultura, nigdy nie jest monolityczna, lecz zawsze wynikiem mieszania, migracji i hybrydyzacji. Pofragmentowana, jak te kawałki papieru w różnych kolorach, które mimo to łączą się, aby zarysować kącik ust, linię nosa, łuk brwi. Tożsamość nas definiuje, a jednocześnie jest płynna, kształtowana w ciągu życia przez nasze doświadczenia, odkrycia i spotkania — tym bardziej w świecie zglobalizowanym, gdzie obce stają się coraz bardziej znajome.

W centrum kolażu oczy spoglądają bezpośrednio na widza, jakby zapraszając każdego z nas do refleksji nad własną tożsamością, nad własną drogą. Ale jednocześnie pytają o naszą relację z Innym, ponieważ ta twarz należy do wszystkich i do nikogo zarazem. Wreszcie, kolaż ten można odczytać jako metaforę sojuszu Una Europa. Tak jak mieszanka kolorów nadaje tej twarzy pełność i piękność, tak różnorodność krajów, języków i kultur zgromadzonych w Una Europa nadaje jej bogactwo. Jak te proste kawałki papieru, razem tworzymy twarz zróżnicowanej, a zarazem zjednoczonej młodzieży, aspirującej do dialogu i pokoju.

Bez tytułu

Cyfrowy kolaż

Jona Biba | UZH I miejsce

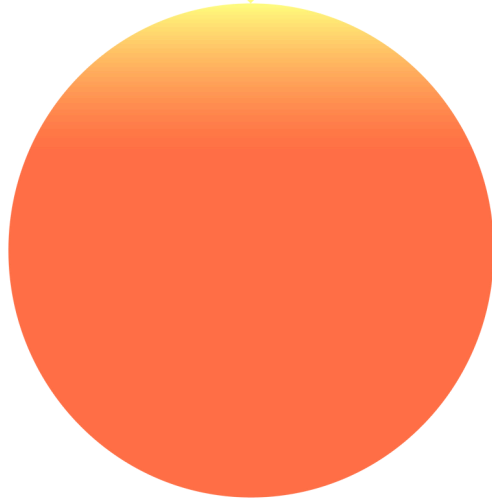
Studentka programu Joint Bachelor of Art in European Studies (BAES) z Una Europy na Universität Zurich (UZH)

Od KU Leuven do UZH. Skok z małego, spokojnego miasta (Leuven) do jednego z największych w kraju (Zurych), oczarowanego ruchem. Przejście z serca Unii Europejskiej, jednego z największych osiągnięć w historii na rzecz trwałego pokoju na kontynencie, do serca Europy, Szwajcarii, znanej ze swojej neutralności. Zmiana ta systemów budzi poczucie niepewności, ale jednocześnie to właśnie doświadczenie polega na rozwoju.

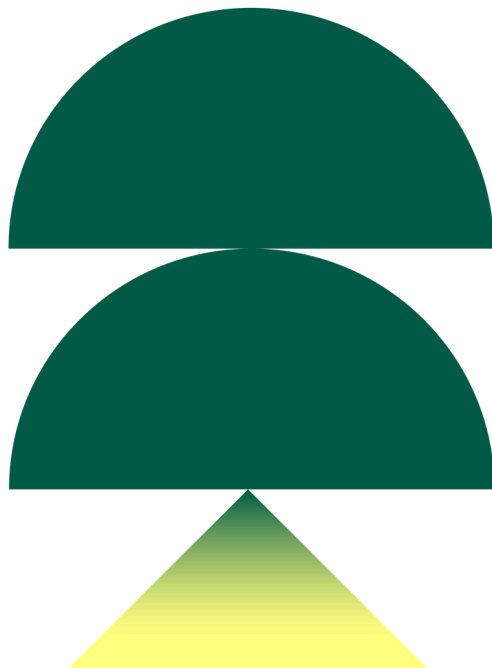
Łączenie się z ludźmi z całego świata, wszyscy z różnymi historiami, a jednak zjednoczeni pragnieniem lepszej edukacji, to szansa, która poszerza horyzonty. To nie tylko otwiera umysł, ale także serce. Zajęcia nie składają się wyłącznie z celów nauczania, lecz także z różnorodnych doświadczeń i perspektyw dzielonych z wielu regionów. Ta współpraca daje wgląd w wzajemne sposoby rozumienia i wzbogaca wymianę intelektualną oraz kulturową.

Od kwiatów *Kruidtuin Jardin Botanique* w Leuven po jezioro w Zurychu, łąbędzie, Alpy; od belgijskich gofrów po szwajcarski ser; od pociągu do Polybahnu, to partnerstwo nie jest wyłącznie akademickie. Ta jedność rozwija się w naszej różnorodności, ponieważ pragniemy wiedzieć więcej, uczyć się nowych rzeczy, odkrywać i doświadczać, jak wygląda edukacja gdzie indziej, daleko od domu.

Una Europa to miejsce, w którym tożsamość nie ginie: to wspólnota, która pozwala ukazać swoje lokalne „ja” na globalnej arenie. Una Europa generuje innowacje poprzez tradycję. Jesteśmy Una!

II Miejsce

Bez tytułu

Akwarela, ołówek i piórko

Zsófia Ballér | UNIBO II miejsce

Studentka programu Joint Bachelor of Art in European Studies (BAES) z Una Europy na Alma Mater Studiorum - Università di Bologna (UNIBO)

Postanowiłam użyć mostu jako centralnego elementu mojej pracy. Nie tylko łączy on dwa brzegi rzeki, lecz symbolizuje także więzi między wydarzeniami historycznymi przeszłości a promieniami nadziei na przyszłość – łącząc ludzi z różnych środowisk i kultur. W tym obrazie most reprezentuje Unię Europejską.

Po obu stronach brzegów rzeki oraz nad złamanym mostem rozpościerają swoje gałęzie drzewa oliwne. Symbolizują one dyplomację i gotowość do pojednania. Europejskie kraje stopniowo obniżają swoje mury, wybierając współpracę zamiast izolacji, tworząc tym samym bardziej zintegrowaną, przyjazną i zjednoczoną wspólnotą.

Nad brzegami przelatuje biała gołębicą, pełniąca rolę posłańca wolności. Przypomina nam, by nie brać za pewnik praw i pokoju, o które wcześniejsze pokolenia tak ciężko walczyły.

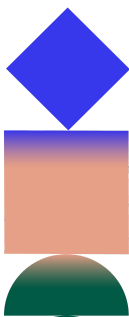
Z mojej perspektywy to nie politycy ani przywódcy świata odbudowując most, lecz studenci różnych narodowości. Każdy używa innych materiałów – tego, co tylko znajdzie – pokazując, że różnorodność, kreatywność i współpraca mogą pokonać przeszkody i stworzyć unikalne rozwiązania. Pomimo różnych metod, udaje im się ponownie połączyć oba brzegi.

Rośliny pnące wokół filarów mostu symbolizują nasze wspólne korzenie i dziedzictwo kulturowe. Ich wytrwałość i wzrost przypominają, jak głęboko historia nas łączy – nawet w czasach zmian i niepewności.

W samym centrum obrazu student trzyma flagę wypełnioną gwiazdami – odniesienie do motta UE: „Zjednoczeni w różnorodności”. Każda gwiazda została zainspirowana projektami moich międzynarodowych kolegów, włączając znaczenie obrazu w sam proces jego tworzenia.

Chociaż namalowany most pozostaje złamany, jego odbicie w wodzie opowiada inną historię. Na powierzchni rzeki most wydaje się cały – nienaruszony, kompletny i silny. Symbolizuje to nie tylko nadzieję, ale także potencjał tego, czym jedność mogłaby się stać.

Na koniec, praca ta odzwierciedla mój osobisty pogląd na Unię Europejską. Pomimo jej wad i wielu współczesnych wyzwań, wciąż wierzę w możliwość współpracy ponad granicami narodowymi i różnicami kulturowymi. Unia Europejska może nigdy nie być tak idealna jak wymarzony most w odbiciu w wodzie, ale jej dziedzictwo – budować dzięki współpracy, wspólnym wartościom i odporności – będzie na zawsze kształtować przyszłe pokolenia i inspirować je do dążenia do ideałów jedności.

If all time is earthly time
All time is unbroken

Will we who are dying die at last and
Do not see? Tell me, what is it
Your plan to do with your
We wait and have to die

Observe a ball

Quick so
Birds fly
From the
From the

Just
Prayer is

Time rose
and time
before what
of her

What has been from
to are end
is always
is not

That is your
the best
the

Of Dreams and Gravity

(O Marzeniach i Grawitacji)

Czarny tusz i złote pióro na papierze kartuszowym (A3)

Agatha Wren Shepherd-Jones | UoE II miejsce

Studentka studiów licencjackich z Historii Sztuki i Filologii Francuskiej na University of Edinburgh (UoE)

Stworzyłam tę pracę w odpowiedzi na wystawę uniwersytecką. Wystawa koncentrowała się na dialogu między starszymi studentami a artystami studiującymi na poziomie licencjackim. Student, z którym współpracowałam, opowiedział mi swoją piękną historię powrotu do edukacji, a ja odpowiedziałam na nią w formie dzieła sztuki. To praca zakorzeniona w jedności, przekraczająca tabu i stygmatyzację starszych studentów w środowisku akademickim. Kluczowym symbolem w dziele był czas, przedstawiłam zegar dziadka oraz elficki cytat z książki „Dwie Wieże” (oboje mieliśmy wielki sentyment do tej książki!). Skupiłam się na tych osobistych symbolach istotnych dla studenta. Sięgnęłam również po cytaty z jego ulubionych wierszy i kalendarza księżycowego, które miały dla niego ogromne znaczenie, i wplotłam je w pracę. Możliwość spojrzenia na edukację oczami innego studenta, jego ścieżki i doświadczeń, a następnie przetłumaczenie tego na język sztuki, skłoniła mnie do refleksji nad tym, w jaki sposób środowisko uniwersytetu ukształtowało także mnie.

Dzięki studiowaniu odkryłam znacznie więcej o sobie i o swojej tożsamości kulturowej. Różnorodność doświadczeń i spotkań z ludźmi z najróżniejszych środowisk zainspirowała mnie do wypracowania nie tylko własnego, charakterystycznego stylu artystycznego, ale także pomogła ukształtować osobę, którą jestem dzisiaj. Tworząc to dzieło, uświadomiłam sobie, że środowisko akademickie nigdy nie jest wolne od potrzeby jedności i wspólnoty. To ludzie naprawdę tworzą to miejsce, pielęgnując rozmowę, poczucie przynależności i wspólnotowości. I właśnie o to chodzi uniwersytet.

[artbyagathawren](#) ↗

Everyone learns from mistakes

(Każdy uczy się na błędach)

Tradycyjny koreański haft

Sinyoung Kim | HY II miejsce

Student studiów magisterskich na kierunku Zmieniająca się edukacja na Uniwersytecie w Helsinkach (HY)

Moje dzieło sztuki, *Everyone learns from mistakes*, to mój pierwszy tradycyjny koreański haft. Niedoskonałości są widoczne - lecz każdy nierówny ścieg odzwierciedla proces warty celebracji. Pod przewodnictwem mojego nauczyciela ukończyłam dzieło ścieg po ściegu. Prośba o pomoc to nie słabość, lecz naturalny aspekt początków i nauki nowych rzeczy.

Ten sam proces myślowy ukształtował moje doświadczenie jako studentka Local Task Force Una Europy. Poprzez Local Task Force pomogłam w organizacji takich eventów jak Noc Naukowa i panel dyskusyjny na temat wyborów do parlamentu europejskiego 2024 i paradoksów zrównoważonego rozwoju. To były moje pierwsze kroki w stronę aktywnego zaangażowania się w europejską społeczność - i nie postawiłam tych kroków samotnie.

Na początku martwiłam się, że moje azjatyckie dziedzictwo będzie dystansować mnie od innych. Zamiast tego, dzielenie się moim pochodzeniem wzbogaciło nasze dyskusje i wprowadziło wartościową różnorodność do grupy. Zrozumiałam, że gdy pojawiają się różnice, jedność cieszy się powodzeniem i kulturowa różnorodność to siła w przypadku budowania znaczących sojuszy.

Local Task Force był jak łagodny przewodnik: poznałam pomocnych, inspirujących ludzi i nauczyłam się jak można współpracować ponad granicami kultur i dyscyplin. Wszyscy mamy inne pochodzenie, lecz pracowaliśmy razem ze wspólnym zaciekawieniem i ostrożnością. Jak haftowanie, budowanie tych relacji wymagało czasu i cierpliwości. Każda nitka - każda osoba - miała znaczenie.

To dzieło sztuki łączy moją kulturę spuściznę z moją obecną przygodą jako studentka w Europie. W przypadku tematu sojuszu, w jedności nie chodzi o perfekcję - lecz o uczestnictwo, wrażliwość i kontakt. Dziedzictwo, dla mnie, to nie tylko to co wnoszę ze swojej przeszłości, lecz to co wnoszę do wspólnej przyszłości. Zarówno w artystycznym, jak i w akademickim życiu, początki bywają niedoskonałe. Lecz poprzez społeczność i otwartość, dorastamy - i razem, tworzymy coś znaczącego.

Bez tytułu

Sztuka cyfrowa

Alejandra Marcela Restrepo Urueta | UJ II miejsce

Studentka magisterskich studiów Europeistyka na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (UJ)

Za tym dziełem kryje się hołd dla dziedzictwa, które niesiemy z pokoleń minionych. Pamięć, tradycje i doświadczenia przekazywane nam z pokolenia na pokolenie stanowią fundament naszej tożsamości. Ta odziedziczona wiedza kształtuje sposób, w jaki postrzegamy świat, rozumiemy samych siebie i budujemy relacje z innymi.

Kiedy zaczynamy dostrzegać to wspólne dziedzictwo, odkrywamy więzi między kulturami. Uświadamiamy sobie, że pod powierzchnią różnic kryje się wspólna ludzka opowieść. Opowieść o odporności, nadziei i pragnieniu przynależności. I może właśnie wtedy zaczynamy rozumieć, że wcale nie jesteśmy aż tak różni.

Sztuka staje się pomostem w tym procesie – sposobem wyrażania tego, czego słowa czasem nie potrafią oddać, zaproszeniem innych do naszych historii i emocji. Kiedy dzielimy się tymi wyrazami z innymi, otwieramy drzwi do empatii. Wymieniając się opowieściami i mądrością, stawiamy krok ku budowaniu bardziej współczującego i tolerancyjnego świata.

Ucząc się od siebie nawzajem, wzrastamy.

A living heritage: Justus Lipsius College

(Żywe dziedzictwo: Justus Lipsius College)

Kolaż

Anna Durnez | KUL II miejsce

Studentka studiów magisterskich z zakresu Komunikacji Wielojęzycznej na KU Leuven (KUL)

Ta praca jest moim osobistym listem miłosnym do mojego akademika, *Justus Lipsius College*. *Justus Lipsius College* (JLC) to wyjątkowy akademik KU Leuven, bogaty zarówno w historię, jak i w ducha. Początkowo powstał na pozostałościach klasztoru z XIX wieku, budynek został zakupiony przez uniwersytet w 1873 roku, aby sprostać pilnej potrzebie mieszkań studenckich i sal wykładowych. Z biegiem lat, pod kierunkiem architekta Jorisa Helleputte, teren został przekształcony w imponujący kompleks w stylu neogotyckim, jaki znamy dzisiaj: połączenie architektonicznej skromności, surowości cegły i spokojnego charakteru.

Jednak to, co naprawdę czyni JLC wyjątkowym, to nie tylko jego struktura fizyczna, lecz sposób, w jaki nieustannie kształtuje żywą, międzynarodową społeczność. Przez dekady życie w akademiku opierało się na strukturze społecznej skoncentrowanej na więziach, wsparciu i trosce. Prezydent akademika, regents i sub-regents wspierają studentów nie tylko w nauce, ale także w nauce wspólnego życia. Od dwóch lat mam przyjemność być jedną z nich. Wspólne posiłki, znaczące tradycje, rytuały powitania i pożegnania, a nawet zabawne wydarzenia, takie jak nagrody dla studentów, tworzą tkaninę codziennego życia, która łączy mieszkańców.

Ten wyjątkowy akademik, w którym mieszka ponad 180 studentów, sprzyja więziom głębszym niż te, które powstają w większości akademików. Wielu mieszkańców pochodzi z różnych stron świata, tworząc bogatą mozaikę kulturową, która rozwija się dzięki różnorodności i dialogowi. JLC to nie tylko miejsce do mieszkania; to przestrzeń, w której studenci znajdują drugi dom, często niosąc to poczucie przynależności daleko poza lata akademickie.

Materiały, widoczne w tej pracy: ulotki od naszego zespołu koordynacyjnego, który organizuje wydarzenia przez cały rok, naklejki na rowery, naklejki

From Roots to Resonance: A Living Alliance

(Od Korzeni do Rezonansu: żywy sojusz)

Cyfrowy kolaż z fotografiami i wielojęzyczną typografią

Catherine Jemely Yépez González | UCM II miejsce

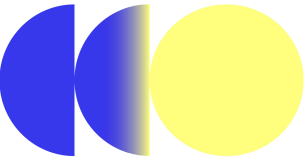
Studentka filologii angielskiej na Uniwersytecie Complutense z Madrytu (UCM)

„*From Roots to Resonance: A Living Alliance*” to dzieło wizualne badające symboliczne i rzeczywiste znaczenie różnorodności kulturowej w środowisku uniwersyteckim. Kolaż opiera się na metaforze natury: drzewie, którego głębokie korzenie reprezentują różne tożsamości, języki, wspomnienia i dziedzictwa kulturowe, jakie niesie każdy student, a którego świetlna korona otwierająca się ku niebu symbolizuje wspólny rozwój i zbiorową naukę.

Praca podzielona jest na dwie płaszczyzny: górna część przywołuje hiszpańskie dziedzictwo kulturowe, odwołując się do historii i wiedzy podtrzymującej społeczeństwo. Dolna część składa się z wizerunków osób różnych narodowości, reprezentujących ludzką i studencką różnorodność obecną w korzeniach. Między nimi pień drzewa łączy obie warstwy i daje życie żywemu sojuszowi: uniwersytetowi jako przestrzeni spotkania, przemiany i wspólnego rezonansu.

Zdania zawarte w obrazku —zapisane po hiszpańsku, angielsku, francusku, niemiecku, włosku, polsku, fińsku i niderlandzku— wzmacniają przestanie jedności poprzez różnorodność. Każda z nich wyraża ideę wzrostu, wspólnoty i przynależności w innym języku, odzwierciedlając bogactwo wymiany międzykulturowej.

Zainspirowane piosenką „*Hasta la raíz*” Natalii Lafourcade, to dzieło oddaje hołd naszym korzeniom —rodzinnym, kulturowym i emocjonalnym— i celebryje ich moc łączenia w kontekstach globalnych. To zaproszenie, by pamiętać, skąd pochodzimy, uhonorować to, co nas łączy, i zrozumieć, że różnice nas nie dzielą; one karmią wspólne drzewo: drzewo edukacji, tożsamości i współistnienia.

Journey to Unity
Journey Through Heritage

Journey to Unity: Journey through Heritage

(Podróż ku jedności: Podróż poprzez dziedzictwo)

Fotokolaż, format A2

Zakaria Abyaa | P1PS II miejsce

Wspólny doktorant w dziedzinie Architektury i Planowania na Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne (P1PS) oraz Narodowej Szkole Architektury w Rabacie, Maroko.

Ten kolaż to osobiste widoczne objawienie tkane z fragmentów podróży, która obejmuje złote światło Maroko i znakomity styl francuski. W istocie, jest to medytacja skupiona na dualizmie: między północą a południem, tradycją, a nowoczesnością, pamięcią, a ruchem.

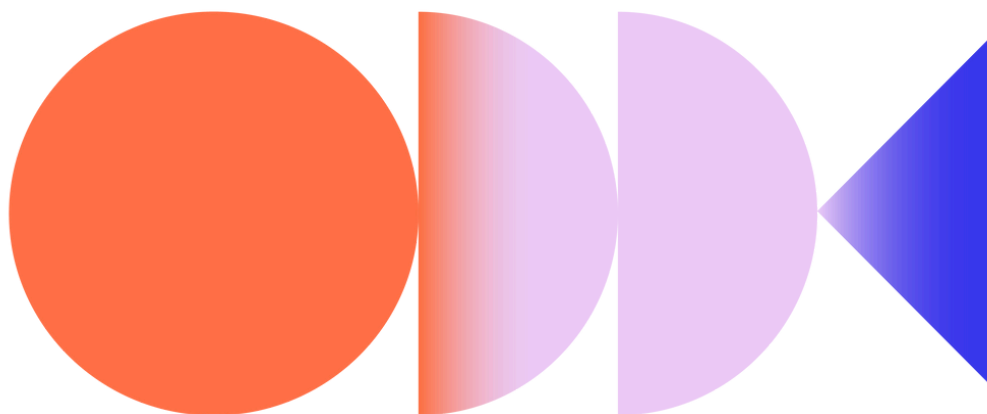
Każdy obraz, tekstura i fasada w tym dziele jest zaczerpnięta z czasu pobytu w Maroku, gdzie poszukiwałam materiałów oraz studiowałam. Maroko zaoferowało czuciowe ujawnienie: upał ochrowych miast, rytmiczność gwaru suk, błyszczące światło kaligrafii wydrążonej w skale. Francja, z drugiej strony, była gościnna jak jej ciche muzea, długie popołudnia spędzone na przemyśleniach oraz okna obramowujące łagodnie nieba. Te kontrastujące, ale, mimo to uzupełniające się krajobrazy stały się odbiciem transformatywnego doświadczenia.

Motyw przewodni wystawy, azaliż skupiony na jedności czy dialogu kulturowym, wybrzmiewa we wzajemnym oddziaływaniu pomiędzy tymi dwoma światami - odległymi, ale, mimo to bliskimi memu sercu. To dzieło nie opowiada linearnej historii, lecz taką, co pozostawia uczucie. Ono uchwyci intymny ciężar ręcznie pisanych notatek terenowych, biletów na samolot i pociąg, które przekształciły się w pogniecione pamiętki oraz pożyczonych i opatrzonych komentarzami na marginesie książek. Poprzez nałożenie warstw oraz zestawienie kolaż wzbudza fascynację oraz zdumienie związane z łączeniem wielorakich i różnorodnych kultur jednocześnie.

a praca zaprasza osoby patrzące do refleksji nad swoimi własnymi podróżami, zarówno dosłownymi oraz wewnętrznymi. To dzieło zadaje pytania: Jak przewożymy miejsca ze sobą? Co pozostaje, gdy wyjeżdżamy i co wnosimy ze sobą gdy wracamy? To nie jest tylko portret architektury, geografii oraz natury, lecz oświecenia zszytego z troską, pamięcią oraz niewypowiedzianą poezją przeżytego doświadczenia.

III Miejsce

Roots of the Alliance

(Korzenie Sojuszu)

Cyfrowa ilustracja

Sofiia Vnukova | UNIBO III miejsce

Student studiów magisterskich na kierunku Studia nad Modą w Alma Mater Studiorum – Uniwersytet w Bolonii (UNIBO)

Moje dzieło, zatytułowane „Korzenie Sojuszu”, to cyfrowy obraz, który stanowi refleksję nad znaczeniem jedności, tożsamości i kulturowych powiązań pomiędzy uniwersytetami członkowskimi Una Europa. Kompozycja opiera się na trzech kluczowych elementach wizualnych: historycznym tle, symbolicznym drzewie oraz różnorodnych studentach, którzy nadają mu sens.

Tłem ilustracji jest dziedziniec Uniwersytetu Bolońskiego – najstarszego uniwersytetu w Europie i potężnego symbolu początków tradycji akademickiej. Wybrałam to miejsce celowo, ponieważ obecnie studiuje na Uniwersytecie w Bolonii i głęboko cenię możliwość bycia częścią tego dziedzictwa. Dziedziniec, z jego terakotowymi arkadami i historyczną atmosferą, staje się żywną ziemią, z której może wyrosnąć coś nowego – nie tylko dla mnie, lecz także dla wszystkich studentów, którzy przenoszą swoje korzenie w nowe konteksty. To miejsce przywołuje również ideę, że edukacja zawsze wyrasta z przestrzeni, pamięci i milczącej obecności wiedzy przekazywanej przez pokolenia.

W centrum sceny stoi Drzewo Sojuszu – symboliczna, wygięta sosna, która wyrasta z bolońskiej ziemi i pnie się ku wspólnej przyszłości. Jej pień oznaczony jest jedenastoma kolorowymi pasami, z których każdy reprezentuje jeden z uniwersytetów należących do Una Europa. Pasy te spiralnie wznoszą się ku górze, splatając się w metaforę współpracy, wzajemnego wzrostu i akademickiego dialogu. Korona drzewa, choć lekka i przejrzysta, wypełniona jest stylizowanymi symbolami kultury – takimi jak kwiaty Petrykiwki, celtyckie węzły, japońskie fale, arabska kaligrafia czy rdzenne totemy – które odzwierciedlają różnorodne dziedzictwo, jakie każdy student wnosi do wspólnoty akademickiej.

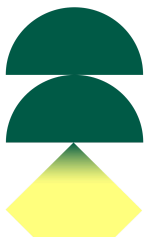
Wokół drzewa znajduje się 16 studentów: 11 reprezentuje oficjalne uniwersytety Una Europa, natomiast 5 kolejnych pochodzi z różnych globalnych i kulturowych środowisk. Ich postawy są wyraziste i znaczące: niektórzy dotykają pnia lub ziemi, inni wspierają swoich rówieśników albo sięgają ku górze, dzieląc gesty solidarności i współuczestnictwa. Studenci różnią się wiekiem, pochodzeniem i sprawnością – w tym znajdują się widoczne przedstawienia włączania – by ukazać, że uniwersytety są otwartymi

przestrzeniami nauki dla wszystkich, nieograniczonymi geografiami, tożsamościami i zdolnościami fizycznymi.

Umieściłam siebie – ukraińską studentkę – obok drzewa, delikatnie dotykając jego kory, jako osobistą refleksję nad tym, jak widzę swój wkład w ten sojusz. „Korzenie Sojuszu” ukazują, jak każdy student pomaga temu symbolicznemu drzewu wzrastać i rozkwiatać – tworząc żywe dziedzictwo jedności i różnorodności w europejskiej edukacji.

[sofiavnukova](#) ↗

An Architect's Atlas (Atlas architekta)

Rysunek cyfrowy stworzony z kolażu fotograficznego

Agata Koniarska | UCD III miejsce

Studentka studiów magisterskich na kierunku Architektura, University College Dublin (UCD)

Ten rysunek cyfrowy opiera się na mojej osobistej i edukacyjnej podróży, ze szczególnym uwzględnieniem architektury. Pochodzę z Polski i chciałam ukazać, jak moja droga rozwijała się w różnych miejscach, zwłaszcza w czasie studiów na University College Dublin. Podczas mojego semestru Erasmus w Wiedniu natknęłam się w Albertina Museum na obraz „*Die große Hafenstadt*” („Wielkie miasto portowe”) autorstwa Herberta von Reyl-Hanischa. Przypomniłam mi Dublin, dlatego wykorzystałam jego kompozycję jako punkt wyjścia do mojej pracy.

Architektura od zawsze była dla mnie kluczowym sposobem rozumienia świata, dlatego postanowiłam opowiedzieć moją historię właśnie poprzez budynki. Uwzględniłam elementy z Polski — Jasną Górę z mojego rodzinnego miasta, Częstochowy, a także Pałac Kultury i Nauki z Warszawy. Narysowałam także bibliotekę Oodi w Helsinkach oraz Karlskirche w Wiedniu, ponieważ zarówno Finlandia, jak i Austria były częścią mojej edukacji w ramach programu Erasmus. W pracy pojawiają się również budynki irlandzkie, ponieważ Irlandia, a zwłaszcza UCD, odegrały największą rolę w mojej edukacji. Uwzględniłam GPO (General Post Office), *The Spire*, georgiańskie kamienice oraz port Dún Laoghaire. Całość osadzona jest w krajobrazie inspirowanym Irlandią — pagórkowatym, klifowym, z kamiennymi murkami i owcami, symbolizującymi irlandzką wieś.

Na pierwszym planie widać moją postać oraz budynek Richview na kampusie UCD, gdzie spędziłam większość czasu jako studentka architektury. Po lewej stronie umieściłam most Ha'penny Bridge, symbolizujący moje połączenie z nowymi kulturami i ideami dzięki UCD. Na wyspie, którą most łączy, narysowałam budynki z krajów moich przyjaciół poznanych na uniwersytecie, pokazując tym samym sojusz kultur. Wśród nich znajdują się: Victoria Memorial z Kalkuty, Petronas Towers z Kuala Lumpur, Torii z Japonii, Statua Wolności z Nowego Jorku, Marina Bay Sands z Singapuru oraz wieża Guanque z Shanxi w Chinach. Kolorowe, pastelowe niebo w tle symbolizuje nadzieję na przyszłość i wszystko to, co dopiero nadejdzie. Wyspy w oddali reprezentują nowe rzeczy, które mam jeszcze do odkrycia, oraz przysze kulturowe więzi, które wciąż czekają na nawiązanie.

Sojusz kultur znajduje się w sercu mojego rysunku, to przenikanie się różnych dziedzictw, które tworzy wspólne akademickie doświadczenie. Ta praca pokazuje, że uniwersytet może stać się miejscem przemiany i poczucia przynależności poprzez kulturowy sojusz.

Alien (Obcy)

Akryl, kolaż i rysunek na płótnie (50 × 70 cm)

Saimi Ristimella | HY III miejsce

Studentka studiów licencjackich na kierunku nauki społeczne, Uniwersytet w Helsinkach (HY)

Do tematu konkursu podeszłam przez pryzmat klasy społecznej. Jakie przygotowanie i zasoby otrzymujemy za świat akademicki i środowisko uniwersyteckie? Jak wpływają one na nasze doświadczenia studiowania i poczucie przynależności? W jaki sposób nasze pochodzenie klasowe przejawia się w odczuciu braku przynależności czy bycia „nieodpowiednią” osobą? Interesujące jest spojrzenie na jedność i dziedzictwo, celem pracy, właśnie w kontekście pochodzenia klasy społecznej. Treść mojej pracy zrodziła się z moich osobistych doświadczeń, jak i z artykułów Mari Käyhkö: „Osaanko mä nyt olla tarpeeks yliopistollinen?: työläistaustaiset yliopisto-opettajanaiset ja luokan kokemukset” ↗ [Czy potrafię być teraz wystarczająco ‘uniwersytecka’?: kobiety z klasy robotniczej uczące na uniwersytecie i doświadczenia związane z klasą społeczną] oraz „Kelpaanko? Riitänkö? Kuulunko?: Työläistaustaiset naiset, yliopisto-opiskelu ja luokan kokemukset” ↗ [Czy mam do tego prawo? Czy jestem wystarczająca? Czy przynależę?: kobiety z klasy robotniczej, studia uniwersyteckie i doświadczenia związane z klasą społeczną]. Käyhkö bada w nich doświadczenia kobiet robotniczego pochodzenia w środowisku akademickim.

Na początku studiów towarzyszyło mi silne poczucie wyobcowania i „niedopasowania”. Nie czułam się odpowiednią studentką uniwersytetu. Wydawało się, że inni posiadają wiedzę, umiejętności, język i sposoby bycia, których mi brakowało. Jakby na mojej mapie brakowało fragmentu; fragment, który mieli wszyscy inni. Czułam się nieodpowiednia. Może było coś ze mną nie tak. Nowe środowisko okazało się bolesne do adaptacji.

Świat akademicki był mi zupełnie obcy, a dodatkowo znajdowałam się w bardzo odmiennej sytuacji życiowej niż większość studentów. Mimo że udało mi się nawiązać przyjaźnie i uniwersytet przyjął mnie do swojego świata, wciąż czułam się zagubiona. Nagle nie wiedziałam, jak dokładnie „istnieć”. Moje wcześniejsze sposoby działania, mówienia i przeżywania okazały się jakby niewłaściwe. Studiuję nauki społeczne, a w miarę postępów w nauce zaczęłam zagłębiać się w pojęcie klasy i jej przejawów. Pracując nad artykułami Käyhkö, które wykorzystałam w moim projekcie, odnalazłam w nich swoje doświadczenia braku przynależności i poczucia bycia „nieodpowiednią”.

W tej pracy łączę własne doświadczenia z doświadczeniami kobiet z klasy robotniczej poruszających się w świecie akademickim — doświadczeniami niedopasowania, obcości i niepewności. To poczucie wyobcowania wyrażam w dziele „Obcy”. Istota zagubiona na obcej planecie, która nie zna jeszcze w pełni jej zwyczajów, rytuałów i sposobów bycia. Obcy to doświadczenie. Praca jest komiksowa, z odrobiną humoru. Ukazuję w niej myśli, dystans i lęk przed ujawnieniem się jako „niewłaściwa” osoba w świecie akademickim. W mojej pracy znajduje się wiele drobnych szczegółów. Mam nadzieję, że odbiorca zatrzyma się przy niej na dłużej, odkryje coś dla siebie, a może nawet się uśmiechnie. Chaos, który w niej panuje, również odzwierciedla uczucie wejścia w świat uniwersytetu. Wszystko wydaje się nieco chaotyczne i przytłaczające. Dzieło jest połączeniem malarstwa, kolażu i rysunku. Zawiera fragmenty artykułów, które mnie zainspirowały, oraz moje własne refleksje zapisane w formie artykułu naukowego. Celem „Obcego” jest wyrażenie napięcia i trudności związanych z zanurzeniem się w świat akademicki. Obcy daje też rodzaj wsparcia wszystkim, którzy czują się niewystarczający. Wymogi i cele akademickie wymagają nauki, a czasem proces uczenia się wywołuje poczucie nieadekwatności. Obcy nie jest pełnym wyjaśnieniem ani całościowym obrazem tego zjawiska, lecz raczej zbiorem fragmentów i kawałków moich osobistych emocji z nim związanych.

Bez tytułu

Cyfrowy obraz malarski

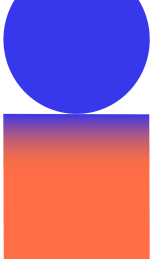
Aleksandra Dziwińska | UJ III miejsce

Student studiów magisterskich na kierunku Twórcze Pisanie na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (UJ)

Obraz przedstawia cztery kobiety związane z Uniwersytetem Jagiellońskim wyrastające z jednego drzewa, co symbolizuje zakorzenienie, wzrost/rozwój i ciągłość. Sportretowane postacie to: królowa Jadwiga Andegaweńska, fundatorka odnowienia Uniwersytetu w XIV wieku; Helena Willman-Grabowska, pierwsza kobieta z tytułem profesora na UJ; Wisława Szymborska – poetka, noblistka, która choć nie ukończyła studiów, pozostała związana z uczelnią przez całe życie; oraz nienazwana studentka – reprezentująca wszystkie młode kobiety, które dziś kształtują siebie i przyszłość wspólnoty akademickiej. Każda z tych postaci mierzyła się z innymi wyzwaniami, inaczej uczestniczyła w Uniwersyteckiej historii, ale wszystkie pamiętamy jako osoby niezwykle.

Jednak dziedzictwo jest żywym organizmem. Królowa Jadwiga Andegaweńska, Helena Willman-Grabowska, Wisława Szymborska nie są tylko postaciami z przeszłości – ich idee, wiedza i twórczość wciąż oddziałują, inspirując kolejne pokolenia. Są naszymi korzeniami, naszym akademickim i twórczym drzewem genealogicznym. Jednocześnie to one dają nam tlen - energię do działania, natchnienie. Współczesna studentka wyrasta z tego samego drzewa - dziedziczy siłę, otrzymuje w spadku dorobek myśli i doświadczeń, w oparciu o który kształtuje własną karierę.

Przymierze pomiędzy sportretowanymi kobietami jest przymierzem ponad czasem - międzypokoleniowym i międzydziedzinowym sojuszem. Każda osoba związana z Uniwersytetem ma w nim swoje miejsce. Każda historia, każde odkrycie i decyzja przyczyniają się do wzrostu naszego drzewa - dziedzictwa, które współtworzymy, z tymi, którzy byli, są lub będą częścią wspólnoty akademickiej.

A Home for All Seasons

(Dom na każdą porę roku)

Ołówek i akwarela na papierze. 24x30 cm.

Mathilde Turner | KUL III miejsce

Studentka studiów magisterskich Europeistyka na KU Leuven (KUL)

Narysowałam bibliotekę KU Leuven jako drzewo. Ten budynek został dwukrotnie spalony przez wojska niemieckie i dwukrotnie odbudowany dzięki międzynarodowej koordynacji i zbiórkom funduszy. Wydał mi się więc wspianym symbolem zarówno odporności dzięki międzykulturowej jedności, jak i roli świata akademickiego w wspieraniu różnorodności kulturowej poprzez badania.

Drzewo łączy w sobie kilka wątków. Od dołu korzenie symbolizują zakorzenie we własnej kulturze przy jednoczesnym wchodzeniu w interakcje z innymi, co staje się źródłem siły sprzyjającej współpracy międzykulturowej. Wskazują na to dłonie wpisane w pnie w formie łuków. Korzenie odwołują się także do niematerialnych aspektów uniwersytetu jako przestrzeni ludzkich spotkań i nauki, wykraczających daleko poza jego mury. Nawet jeśli uniwersytety zmieniają się i dostosowują do różnych czasów, ten niematerialny wymiar trwa, co symbolizuje także listowie zastępujące dachówki, przechodzące przez kolejne pory roku, a więc ukazujące stałość zmiany zgodnie z zdaniem Heraklita: „Nie da się wejść dwa razy do tej samej rzeki”.

Oczy w oknach, które spoglądają przez liście, reprezentują zbiorową czujność i świadomość świata akademickiego, mogącego ogarniać tak wiele perspektyw dzięki wielokulturowej wspólnotce. Pod drzewem zwisają owoce ułożone w kompozycję inspirowaną ogrodami botanicznymi w Leuven, są to owoce wiedzy wyrastające ze wspólnych, wielokulturowych korzeni drzewa.

Spalone centrum biblioteki nawiązuje do jej historii, ale również do znaczenia krytyki i wyzwań stawianych obecnym systemom akademickim; z wypalonych gałęzi wyrastają nowe liście. Wreszcie, z kominów wylatują chrząszcze, echo pracy Jana Fabre stojącej przed biblioteką w Leuven. Symbolizują one studentów, którzy rozprzestrzeniają się po całym świecie, niosąc ze sobą pyłek KU Leuven, a tym samym podtrzymując życie, świadomość i kulturę obecność uniwersytetu.

Unseen (Niewidzialne)

Węgiel na papierze

Oriana Vilorio | UCM III miejsce

Studentka studiów magisterskich z zakresu Badań nad Sztuką i Twórczością na Universidad Complutense de Madrid (UCM)

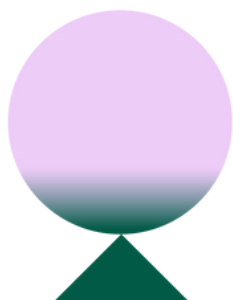
Ta praca to rysunek węglem, oparty na fotografii makro ludzkiej tęczęwki. Obraz został powiększony, aby odsłonić złożone i niepowtarzalne wzory, które tworzą tę niewielką, ale niezwykle ekspresyjną część ciała. Oko, często nazywane „oknem duszy”, staje się tutaj oknem tożsamości.

Dzieło stanowi refleksję nad wyjątkowością każdego człowieka, podkreślając, że nie istnieją dwie identyczne tęczęwki; podobnie jak linie papilarne, są one biologicznymi znacznikami indywidualności. Wybór węgla jako medium, umożliwiającego uzyskanie silnych kontrastów i subtelných faktur, nadaje pracy poczucie głębi i introspekcji. Rysunek zaprasza widza do uważnej obserwacji, do spojrzenia poza powierzchnię i do zastanowienia się, w jaki sposób nasza tożsamość kształtowana jest przez szczegóły, które często umykają uwadze.

Poprzez tę pracę staram się stawiać pytania o to, jak postrzegamy tożsamość i różnorodność we współczesnym społeczeństwie. Oko staje się symbolem zarówno rozpoznania, jak i tajemnicy, miejscem, w którym nasza wspólna ludzkość spotyka się z różnicami. Sugeruje także, że tożsamość nie zawsze jest od razu widoczna, lecz tkwi w strukturach, warstwach i wzorach, które wymagają uwagi, by mogły zostać w pełni zrozumiane.

Powiększając i izolując tęczęwkę, dzieło zaprasza do kontemplacyjnego spojrzenia na sposoby, w jakie każda osoba niesie w sobie unikatowy kod wizualny, wewnętrzny pejzaż, opierający się standaryzacji. To wizualna medytacja nad różnicą, jednością i cichą, lecz potężną obecnością indywidualnej tożsamości.

[orianaviloria](#) ↗

Uznania

Konkurs „Una Europa Student Visual Art Contest 2025” jest inicjatywą zaprojektowaną i realizowaną przez studentów z Local Task Forces 7 uniwersytetów naszej sojuszniczej sieci w okresie od września 2024 do stycznia 2026, przy wsparciu pracowników wszystkich uczelni partnerskich oraz biura centralnego Una Europa.

Koordynatorem był Jules Geoffroy wraz z pozostałymi członkami Local Task Force Studentów z *Universidad Complutense de Madrid*, przy niezwykle cennym wsparciu lokalnego biura Una Europa.

Niniejsza broszura została zaprojektowana przez Lucię Fuertes Vázquez przy wsparciu zespołu koordynującego konkursu z *Universidad Complutense de Madrid* w tym, Jules Geoffroy. Tłumaczenie broszury na język polski zostało wykonane przez Valerię Quintanę Solis, Marcelinę Stękałą i Sonię Saranchuk.

W projekt zaangażowane były Student Local Task Forces z następujących uniwersytetów:

- + Universidad Complutense de Madrid (UCM)
- + Universität Zürich (UZH)
- + Uniwersytet Jagielloński w Krakowie (UJ)
- + Alma Mater Studiorum – Università di Bologna (UNIBO)
- + Université Paris 1 Panthéon Sorbonne (PIPS)
- + KU Leuven (KUL)
- + Helsingin Yliopisto / Helsingfors Universitet (HY)

Zespół centralny koordynujący konkursu „Student Visual Art Contest 2025”:

- + Jules Geoffroy, UCM & UJ, koordynator generalny
- + Lucía Fuertes Vázquez, UCM
- + Daniel Soler Castilla, UCM, koordynator lokalny
- + Celia Yun Pérez García, KUL & UCM, koordynatorka lokalna
- + Raúl Gómez Hernández, UCM & UoE
- + Jacobo Serret Sanz, UCM

Organizacja konkursu była możliwa dzięki nieocenionej pracy:

- + Chiara Wooldridge, UZH, koordynatorka lokalna
- + Romane Deseez, PIPS, koordynatorka lokalna
- + Valeria Quintana Solis, UJ, koordynatorka lokalna
- + Saana Laaksonen, HY, koordynatorka lokalna
- + Angelica Porcheddu, UNIBO, koordynatorka lokalna
- + Lea Crosnier Leconte, PIPS
- + Ardennes Ornat, UZH
- + Ayşe Gülfem Sabırlı, UNIBO
- + Camilla Alberani, KUL
- + Angelica Mattevi, KUL & UNIBO
- + Venla Kaisla Maria Ailasmäki, HY
- + Brandon Tim Sebastian, PIPS
- + Ladina Bischof, UZH
- + Luisa Zaccherini, UNIBO
- + Marcelina Stękała, UJ
- + Kristiāna Bruce, KUL

a także dzięki nieustającemu wsparciu:

- + Stinne Vognaes, Una.Futura WP8 (Student Engagement) Lead, HY
- + Heather McComb, Digital Communications Manager, Una Europa wz
- + Julián Muñoz Montes, Una.Futura Senior Local Lead, UCM
- + Cristina Saura, Communications Lead, UCM
- + María del Rosario Cristóbal Roncero, Vicerrectora de Relaciones Internacionales, UCM
- + Carmen Otero García-Castrillón, Adjunta a la Vicerrectora de Relaciones Internacionales, UCM
- + Tajana Mohnacki, Global Networks and Projects Assistant, UCD

Równocześnie dziękujemy wszystkim pracownikom, członkom jury, uczestnikom, odwiedzającym, przyjaciołom i rodzinie za ich nieustające wsparcie i pomoc w realizacji tego projektu aż do jego zakończenia.

Chcesz dowiedzieć się więcej lub przekazać opinię? Skontaktuj się z nami: art-contest@ucm.es

Building a University of the Future

The Student Visual Art Contest was designed and implemented by a group of dedicated students from the Una Europa Local Student Task Forces. The Contest was developed in the framework of the Una Europa Student Award, part of our work to empower students across our alliance, initiated under the Una.Futura project.

**Co-funded by
the European Union**

The Una.Futura project is co-funded by the European Commission under the Erasmus+ Programme's European Universities Initiative.

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor the granting authority can be held responsible for them.

